

तत्रापि प्रविशत्याशु बुद्धिर्बुद्धिमतां सदा ॥ ३० ॥

तथा च । बुद्धेर्बुद्धिमतां लोके नास्त्यगम्यं क्वचिद्यतः ।

बुद्ध्या यतो हता नन्दाश्चाणकोनासिपाणयः ॥ ३८ ॥

तद्वचनश्रवणमात्राज्जन्मस्थानं पितृपर्यायागतं त्यक्तुं न शक्यते । तन्न क्वचिदपि गतव्यं । अहं त्वां स्वबुद्धिप्रभावेन रक्षिष्यामि । मण्डूक ५

आह । भद्रौ मम तावदेकैव बुद्धिः पलायनविषया । तदहमन्यं क

ञ्चिज्जलाशयं सभार्यो ऽद्यैव यास्यामि । एवमुक्त्वा मण्डूको रात्रिमासा

द्यान्यं जलाशयं गतः । अथान्येद्युस्तैर्यमकिङ्करभैर्मत्स्यबन्धिभिः प्रभात

आगत्य जालैराच्छादितो ह्रदः । सर्वे ऽपि मत्स्यकूर्ममण्डूककर्कटादयो

जलचरा जाले निबद्धा गृहीताः । तौ च शतबुद्धिसहस्रबुद्धी सभार्यौ १०

पलायमानौ चिरमात्मानं गतिविशेषविज्ञानैः कुटिलचारेण रक्षता

वपि जाले निपतितौ व्यापादितौ च । अथ पराङ्मुखसमये दृष्टास्ते धी

वरा गृहं प्रति प्रस्थिताः । शतबुद्धिर्गुरुत्वादिकेन शिरसि धृतः । अप

रेण रज्जुबद्धः सहस्रबुद्धिर्नयिते । ततश्च वापीकण्ठोपगतेनैकबुद्धिम

ण्डूकेनाभिहितं पुरः स्वपत्न्याः । पश्य पश्य प्रिये । १५

शतबुद्धिः शिरस्थो ऽयं लम्बते च सहस्रधीः ।

एकबुद्धिरहं भद्रे क्रीडामि विमले जले ॥ ३१ ॥

अतो ऽहं ब्रवीमि । नैकाले बुद्धिरपि प्रमाणमपि । सुवर्णसिद्ध आह ।

यद्यप्येतदस्ति । तथापि मित्रवचनमनुलङ्घनीयं । परं किं क्रियते । मया

निवारितो ऽपि न स्थितो ऽतिलौल्याद्विद्याहृङ्काराच्च । अथवा सा २०

धिदमुच्यते ।

साधु मातुल गीतेन मया प्रोक्तो ऽपि न स्थितः ।

अपूर्वो ऽयं मणिर्बद्धः सम्प्राप्तं गीतलक्षणं ॥ ४० ॥

चक्रधर आह । कथमेतत् । सो ऽब्रवीत् । अस्ति कस्मिंश्चिदधि कथा

ष्ठान उद्धतो नाम गर्दभः । स च दिवा रजकगृहे भारोद्धहनं कृत्वा ॥ ७ ॥